

ECOUL HANGULUI

ANUL IV, NR. 15

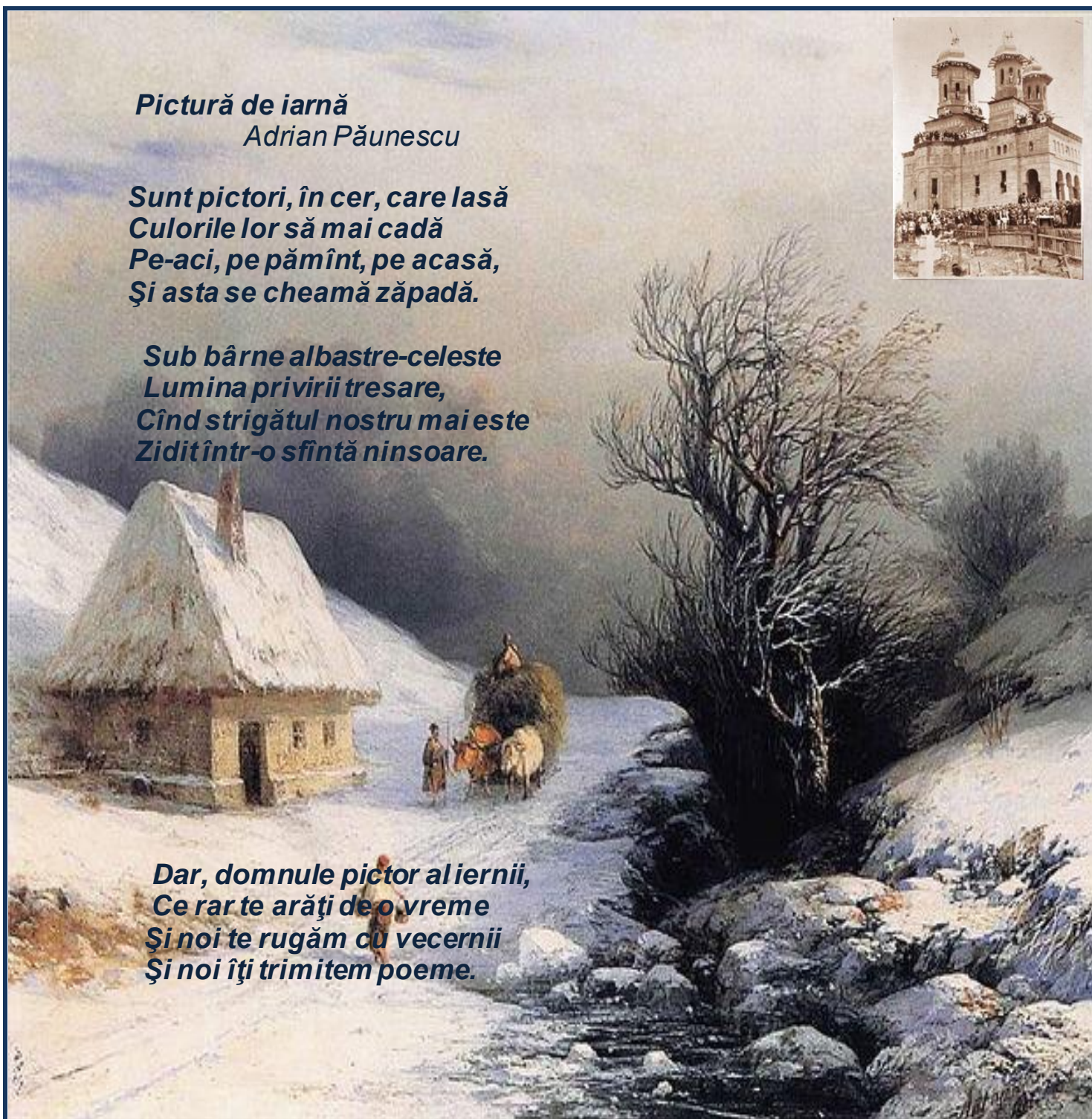
Director: LILIANA PÎNTEA

Pictură de iarnă
Adrian Păunescu

**Sunt pictori, în cer, care lasă
Culorile lor să mai cadă
Pe-aci, pe pământ, pe acasă,
Și asta se cheamă zăpadă.**

**Sub bârne albastre-celeste
Lumina privirii tresare,
Cînd strigătul nostru mai este
Zidit într-o sfîntă ninsoare.**

**Dar, domnule pictor al iernii,
Ce rar te arăți de o vreme
Și noi te rugăm cu vecernii
Și noi îți trimitem poeme.**

Vine iarna

*Vine-agale, prin sat, iarna bătrână,
Acoperită-n albe cojoace de lână.
Pășește tăcut, învelită-n zăpadă,
Îi este dor de noi și vine să ne vadă.*

*Coboară din nori. Sub cojocu-i ușor,
S-ascund sfinte-obiceiuri și-un plugușor,
S-ascund irozii, copiii cu steaua
Și Pruncul Iisus, să nu-l ude neaua.*

*Colindele sfinte pe uliți răsună,
Despre Pruncul Iisus ar vrea să ne
spună.*

*Vin capre, urși și mulți urători
Ca să ne-ncânte din seri până-n zori.*

*Și tot așa va trece, va trece înc-o seară,
Iar anii ce s-au dus, n-or să mai vină
iară...*

*Primiți dragii mei, urări de la hangani,
Bucurii, sănătate, belșug și La mulți ani!*

Profesor, Mihai Doroftei, Borca

"ECOUL HANGULUI"

*Revistă culturală și de istorie,
2013*

Anul IV, numărul 15

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă:
LILIANA PÎNTEA**

Mediatizare:

Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

Telefoane de contact:

Liliana Pîntea – 0722936339

Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
8/1996, actualizată, privind dreptul de
autor și drepturile conexe.**

*Potrivit art. 206 Cod Penal,
responsabilitatea pentru conținutul
articolelor publicate aparține autorilor.*

Aripi spre lumină

*” Fericirea te face dulce, încercările te fac puternic, regretele te fac uman, eșecurile te fac umil, succesul te face să strălucești, **Dumnezeu te face să continui.**”*
(Mahatma Gandhi)

”Sfinții lui Dumnezeu sunt mari prin starea lor duhovnicească, prin credința lor, prin nădejdea lor cea tare în Dumnezeu și prin iubirea fierbinte față de Dumnezeu, pentru care au disprețuit toate cele pământești. O, cât de neînsemnați suntem noi față de ei, cât de puțin ne asemănăm lor !”

”Când sunt cu Dumnezeu, atunci îmi este bine ... Când prin credință și gânduri bune, prin cuvinte și fapte, sunt aproape de Dumnezeu, atunci am pace și bucurie în suflet, însă când am necredință

sau îndoială, gânduri rele, dorințe și fapte urâte, când mă îndepărtez de El, atunci necazurile și întunericul se află în săracul meu suflet.”

”În mine, cineva se silește neîncetat să distrugă orice bine, îndată ce eu îl săvârșesc și mă împovărează cu greutate satanică de fiecare dată când gândul meu ezită în credință sau în fapte bune”.

”Viclenia inimii omenești, ca urmare a degradării firii și a obișnuinței spre păcat, este imensă. Mai ales deznădejdea și necredința în lucrurile dumnezeiești și tainice.”

”Diavolul - ca meșter iscusit în distrugere - face rău chiar esenței vieții noastre, care este credința. Este greu să te lupți atunci când credința se dezrădăcinează din inimă : atunci se pierde sprijinul luptei, se deposează de toată puterea morală, deoarece credința este puterea noastră și victoria noastră. Ce victorie să existe fără credință ?”

”Nu te răzvrăți și nu te necăji în neliniște, atunci când gândurile distrugătoare se vor îngărmădi în gândurile tale și vor strânge inima ta, sufletul tău ; ele sunt mincinoase, ele sunt de la diavolul – distrugătorul de oameni. Îndepărtează-le și nu întreba de unde vin acești musafiri nepoftiți. Dumnezeu să ne lumineze și să ne întărească.”

”Dumnezeu poate să facă pentru mine chiar ceea ce pare imposibil după mintea mea. Aceasta este nenorocirea noastră, că în calea credinței noastre stă rațiunea cea mioapă, acest păianjen care prinde adevărul în mrejele raționamentelor sale, ale silogismelor, ale analogiilor.”

(Sf. Ioan de Kronstadt)

BĂTRÂNUL LAZĂR

Legenda vorbește despre năvălirea tătarilor în Hangu. După obiceiul lor au prădat și au dat foc caselor, bisericilor și Palatului Cnezilor . Au jefuit și au luat mulțime de vite, robi, mergând în retragere, cu tot ceea ce au putut lua. Cei mai mulți locuitori s-au ascuns prin pădurile și văile munților. Tot legenda ne spune că hanganii, nu au lăsat nepedepsită acțiunea tătarilor. Conduși de bătrânul Lazăr au așteptat pe tătari într-un loc de pe Dealul Doamnei numit Palanca. Acolo au închis drumul cu arbori doborâți, au tăiat copacii înținându-i atât cât să nu se răstoarne singuri și-n momentul apariției cetei, i-au prăvălit asupra ei nimicind-o. Numai un singur tatar a scăpat pe care un pușcaș l-a doborât mai sus, spre Călugăreni.

Amintirea trecerii tătarilor prin regiune se păstrează și într-o formă anecdotică. Preotul Simion Ungureanu din Secu Buhalniței povestea lui Constantin Mătasă: „Când au intrat tătarii în Ceahlău au ajuns cu jaful într-un sat din apropiere. Bieții oameni fugiți în mare grabă, erau sus în pădurea de pe dealul din apropiere. O nevastă, tot mocoșindu-se cu strânsul și ascunsul lucrurilor ce i se păreau mai de preț, a prins-o vremea în casă nemaiputând fugi. Fiind tânără și frumoasă, tatarul a legat-o de mâini, urcând-o pe cal spre a lua calea robiei. Văzând oamenii de pe deal ce se întâmplă, îl strigară îngroziți pe bărbat, care se găsea pe aproape:

-- Vino repede, măi loane, că a luat-o tatarul pe Măriuca.

Ion se uită în vale și îmbrățișându-și mâinile zice într-un târziu, oftând:

-- Săracul tatar ! ” (După C. Matasă, Prin Moldova de sub munte, în manuscris aflat la

Arhivele Statului Neamț).

Legenda și anecdota prezentate mai sus sunt singurele surse locale ce amintesc de prezența și prădăciunile tătarilor în regiunea Hangului. Se pune întrebarea dacă tătarii au ajuns în Hangu, au prădat și dacă era posibil ca hanganii să poată nimici pe tătari, cunoscut fiind faptul că aceștia (tătarii) erau pricepuți în arta războiului, aveau experiența luptelor, fiind folosiți de turci în războaiele lor cu polonezii , cu nemții și cu alte neamuri din Europa și Asia.

Răspunsul la această întrebare este afirmativ. Prezența tătarilor în Hangu este consemnată și de cronicile vremii. În timpul războiului austro-turc din 1716 – 1718 toată Moldova, din munți până la Siret era ocupată de nemți care jefuiau; lor li se alăturau și moldovenii, care, nemairăbdând dările grele impuse de domnitorul Mihai Racoviță, s-au revoltat. Au ocupat atunci nemții și Ținutul Neamțului, cu Hangul. Mihai Racoviță a chemat în ajutor pe tătari care au reușit să înfrângă „cătanele”. Pentru serviciul adus, tătarii au cerut 10 pungi de bani, ca preț pentru plecarea lor din țară, însă Mihai Vodă nu le-a dat aurul cerut, permițându-le în schimb să prade țara de dincolo de Siret „că sunt toți haini, cătane”. Cu acel prilej tătarii au jefuit cumplit și Ținutul Neamțului ajungând până sub Ceahlău. Tot Neculce scria : „ Și de la Siretiu încolo au și slobozit ceambuluri a prăda cât au putut cuprinde Ținutul Neamțului. Și până-n Hangu și până-n Ceahlău au agiuns și au pradat și s-au întors plini de robi în Buceag.” (Ion Neculce, *Letopisețul Țării Moldovei*, Ed. Minerva, 1982, pag.658).

Legende

Legende

Legende

Legende

Hanganii erau și ei buni luptători, mulți dintre ei fiind plăieși, asigurând paza graniței și erau deseori chemați la luptă pentru alungarea oștirilor străine din țară.

În anul 1673 oastea poloneză în frunte cu hatmanul Sobieski intră în Moldova, în cadrul războiului Ligii Sfinte împotriva turcilor. Cu polonezii se aliază și Petriceico, domnul Moldovei. În 1674 polonezii părăsesc țara, însă au lăsat garnizoane în Cetatea Neamțului și a Sucevei, de unde făceau dese prădăciuni în regiunile învecinate.

Hatmanul Buhuși este trimis cu ostași moldoveni pentru a-i scoate din cetăți, reușind să le provoace o înfrângere în apropiere de Suceava. Pentru a alunga cetele de mercenari, locuitorii din Hangu, împreună cu cei din Câmpu Lung, au luptat cu multă vitejie. În cronică lui N. Muste se arată că „de multe ori ieșea nemții din cetate și da război moldovenilor și-i înfrângea până la Târg, iar apoi se îmbărbăta pedestrima noastră, câmpulungenii și hanganii, ce era cu sânețe și cu topoare lungi în coadă și lua pe nemți și îi ducea până la cetate și pe mulți nemți îi prindea vii și pre alții în război omora” (Constantin Cihodaru, ”Satele din regiunea Hangu – Bicaz în secolele XIV – XVII”, în Analele științifice ale Universității „Al. I. Cuza” din Iași, serie nouă, Secțiunea a III a, a. Istorie, Tom XII).

Deci hanganii aveau și arme, aveau și experiența luptelor. Așadar puteau să înfrângă și cetele prădalnice ale tătarilor, în locuri strâmte și prăpăstioase unde aceștia nu-și puteau desfășura forțele și erau luați prin surprindere.

Bătrânul Lazăr trebuie să fi fost un hangan care a participat la războaiele din vremea aceea: Probabil că a și condus cetele hanganilor în aceste lupte cum au fost și cele din 1674. Numele de familie Lazăr exista și există în Hangu, Catagrafia (recensământul populației) din 1774 . amintește pe Ion Lazăr, pe Simeon Lazăr, pe Lăzăroaie, baba. Dacă exista numele de Lazăr în 1774, atunci existau și în 1716 -1717 când au năvălit tătarii în Hangu.

Profesor, Gheorghe Drugă

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

I A R N A

Iarna, acest anotimp al fulgilor de nea, al zilelor triste și fără soare, al frigului care coboară spulberând zăpada de pe crestele munților, peste satul meu drag, vine la pachet cu cele mai frumoase sărbători ale copilăriei.

V-ați întrebat cum ar fi iarna fără Moș Nicolae, fără Moș Crăciun, fără cântecul îngeresc al colindelor, fără urătorii de Anul Nou... Cu siguranță ar fi tristă și săracă, iar gerul aprig ar părea și mai rău și neînduplecat. Doar fulgii de nea ne-ar mai risipi din tristețe și covorul alb, pe care îl modelăm în fiecare zi cu pașii noștri, ne-ar mai smulge câte un zâmbet.

Când e frig de îngheață apele, când gerul desenează noapte de noapte, flori de gheață pe geamuri, când zăpada scârțâie sub picioare, dacă nu nu ar exista cadourile puse sub brad de Moș Crăciun, sunetul cristalin al clopoșeilor, colindele din străbuni, darurile puse în ghetuțe de Moș Nicolae, luminițele și steluțele care risipesc întunericul lungilor nopți de iarnă, cred că am îngheța definitiv.

Așa că, dacă gerul iernii vi se strecoară în gânduri, alungați-l, amintindu-vă de globurile de sticlă cu Moș Crăciuni, de colindele iernii, de bradul care găzduiește dulciuri, globulețe, luminițe multicolore, steluțe și multe cadouri și, vă rog să mai rețineți ceva, să nu uitați de Bunul Dumnezeu.

Rebeca Ștefania Dascălu, elevă în clasa a VII-a, Școala Buhalnița, prof. Dominte Teodora

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

Îngerii Bibliotecii Hangu

Cu multă vreme în urmă, într-o noapte liniștită de iarnă, când casele dormeau adânc, ascunse sub zăpadă, iar gerul desena, pe furiș, flori de gheață pe geamuri, bunicul mi-a povestit, încălzindu-și mâinile bătătorite și înfrigate, la flăcările focului din sobă, că îngerii coboară uneori pe pământ, printre oameni și că, fascinați de inocența, de sinceritatea și de râsetele copiilor, îi ocrotesc, au grijă de ei și se joacă împreună, nevăzuți, atunci, copiii gânguresc, lasă impresia că vorbesc singuri, râd în hohote și întind mâinile să îi îmbrățișeze. Ei au adus, aici, pe pământ, de dragul copiilor, din lumea lor plină de lumină și veselie, cântecele de leagăn și colindele și tot de dragul copiilor, uită uneori să se mai întoarcă la Cer.

În luna februarie 2013, am descoperit aproape de noi, de bibliotecă și de copiii mai puțini răsfățați de soartă din Hangu, un astfel de înger - **Asociația KGSC Community** - o echipă de tineri speciali, hotărâți să dăruiască zâmbete, să însenineze chipurile copiilor, să le împlinească visele.

Datorită acestor tineri minunați, care au inițiat Proiectul "Gepeto", un proiect ce urmărea să aducă zâmbete pe chipurile copiilor și au distribuit Povestea copiilor triști din Hangu, dar și datorită oamenilor deosebiți care au răspuns solicitării lor, 16 copii - provenind din 5 familii defavorizate - au primit, înainte de Paște, pachete cu hăinuțe, rechizite, dulciuri și jucării.

Aceiași tineri au decis să transforme, de 1 iunie 2013, cel mai drag vis al nostru, înființarea unei *Iudoteci*, în realitate. Au venit personal de la București la Hangu, cu pachetele cu jucării, cu mobilier și cu tot ceea ce era necesar pentru înființarea unei biblioteci de jocuri și jucării. La inaugurare, emoțiile, entuziasmul, încântarea și veselia copiilor, le-au umplut sufletul de bucurie. Ei, membrii Asociației KGSC, care au vorbit copiilor din Hangu despre voluntariat și împreună cu care s-au jucat, au devenit repede modelele lor, așa că micuții au decis să sprijine biblioteca și toate proiectele și activitățile pe care le inițiază, le susțin sau la care participă, necondiționat, devenind astfel o entitate indisolubilă.

Pentru că știu ce înseamnă să oferi bucurii celor mici, atunci când ei îl așteaptă plini de nerăbdare pe Moș Crăciun, ne-au trimis trei pachete cu jucării și dulciuri. Prin intermediul lor, familia domnului avocat Cristian Darie a trimis 4 pachete cu alimente pentru patru familii cu venituri reduse. Le mulțumim din inimă, acestor oameni minunați. Prin gesturile lor pline de generozitate, au dăruit în sufletul copiilor emoții și bucurii pe care nu le vor uita niciodată, cu atât mai mult cu cât totul s-a întâmplat în preajma sărbătorilor, când miracolele sunt mai aproape de noi ca oricând.

Tot datorită acestor tineri (aproape copii) ne-am găsit loc în paginile publicației "Evenimentul zilei", în paginile revistei "Avantaj" - ianuarie 2014 și în paginile ziarului "Realitatea" de Neamț.

Din dorința de a vedea din nou răsărind zâmbete pe chipurile copiilor, au inițiat un alt proiect "**Borcanul cu dulceață**". Cât de mult le-a plăcut elevilor să scrie propriile lor rețete, adăugate la vorbele de duh, la cuvintele cu haz, la versurile din folclorul nostru, la strigăturile și catrenele inventate ad-hoc de hangani, cu diferite ocazii, pe care le-au adunat cu sârguință, e greu de spus! Am ales împreună denumirea borcanului nostru și am realizat împreună modelul etichetei. În "**Dulceața vorbelor cu haz**", micuții au adăugat "un strop de pace, mult suflet, o rază de soare, praf magic de stele, zăpadă de petale, un colț de curcubeu, o cutie cu zâmbete, câteva picături de poezie, un strop de răbdare, multă credință, sinceritate, câteva note muzicale, mult dor, o aripă de înger, un colț de stea, puțin curaj, o picătură mare de fantezie, multe speranțe", verișoara mea, Simona, a conceput un motto special:

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

”Oameni buni,
 Veniți, veniți de gustați !
 Așa dulceață, nu oriunde aflați!
 Cu iz de măr copt și pară în pârg
 N-o să mai gustați, suntem siguri, curând!
 Descântată la foc, de miști luminate.
 Care numai asta, cu drag, știu a face:
 S-amestece-nțelepciune și-oleacă de haz,
 În graiul lor dulce, de din deal de Bicaz,
 Cu vorba de duh de lângă Ceahlău
 Și versul cu tâlc, ce nu-i aspru mereu!
 Veniți, veniți de gustați, cu tot dragu'
 Dulceața noastră, păstrată în Hangu!
 Au făcut-o, cu dor, bunii și străbunii
 Când la lumina lămpii, când la lumina lunii!
 Așa că poartă-n ea și-amurg și răsărit,
 E plină de arome. Nu, nu-i de ocolit!
 E bună pentru zile urâte, fără soare
 Și pentru clipe triste, tăcute și amare!
 V- alungă-încruntarea, v-alină oftatu'
 Veniți oameni buni, să desfacem capacul!
 și au trimis borcanul la ”degustat”. Au trecut doar câteva zile până când copiii au desfăcut pachetul în

care au descoperit, spre marea lor încântare, două tablete. Asociația KGSC s-a gândit că aveam nevoie de aceste tablete pentru a putea ”răsfoi” cele 1.500 de cărți electronice pe care le-am obținut în cadrul proiectului ”Biblioteca pentru toți”.

De ce atâtea gesturi speciale? Câte sacrificii și cât efort pentru a convinge oamenii să ne ajute? Doar din dorința de a schimba ceva în bine, de a vedea copiii bucurându-se, de a le reda încrederea și de a le oferi momente dintr-o viață normală.

Deși atât de tineri, **membrii Asociației KGSC Community**, au înțeles că noi toți, devenim la un moment dat, rezultatul investiției în ceilalți. Cum am putea să le mulțumim acestor oameni fără de care, am fi rămas triști, înstrăinați și singuri, bântuiți la nesfârșit de

sentimentul zădărniceii, iar biblioteca ar fi rămas săracă, cu toată pasiunea și străduința copiilor ?

Le mulțumim că ne-au dat aripi, că ne-au ajutat să ne înălțăm, să ne depășim granițele.

Acești îngeri, împreună cu copiii, scriu și semnează cu fiecare nouă activitate, cu fiecare proiect, cu fiecare idee materializată, paginile albe din *Istoria Bibliotecii Hangu*. Și fiecare pagină scrisă e o altă victorie, o bătălie câștigată în războiul cu ignoranța, cu compromisurile, cu lipsa de încredere, cu inegalitatea de șanse, cu caracterele amorfe aflate într-o continuă căutare de sens.

Bibliotecar, Liliana Pîntea

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

Sărbători de iarnă, altfel

29 decembrie 2013 o zi în care s-a mai scris încă o pagină de aur în istoria comunei Hangu, pentru că în această zi s-a desfășurat pe scena Căminului cultural, începând cu ora 13,00, spectacolul **"Am venit să vă urăm!"**, spectacol inițiat și organizat de **Biblioteca Comunală Hangu** în parteneriat cu Școala Hangu, Școala Buhalnița și Asociația Culturală Hangu.

Poate că "spectacol" e mult spus, a fost o încercare de a smulge din uitare frumoasele noastre obiceiuri de Anul Nou, pentru că un popor fără tradiții își pierde repede identitatea și poate fi dezrădăcinat ușor. A fost mai mult o întâlnire de suflet între

generații, cei mai în vârstă și-au amintit, cu nostalgie, obiceiurile copilăriei și tinereții lor, iar cei mai mici au învățat să le ducă mai departe, așa cum le-au moștenit și să le dăltuiască în neuitare.

Dacă după mai bine de 25 de ani, am reușit să reînviem tradițiile și obiceiurile noastre de Anul Nou, înseamnă că marele nostru poet Lucian Blaga avea dreptate atunci când afirma că "veșnicia s-a născut la sat", înseamnă că putem fi mândri că suntem hangani și că datinile noastre la sărbătorile de iarnă, nu au fost uitate definitiv, chiar dacă ani la rând au așteptat, în tăcere, să fie scoase la lumină și să prindă viață, pe scena căminului cultural.

A fost un alt început, pentru că pentru prima oară, pe scena Căminului Cultural din Hangu au urcat și elevii Școlii Buhalnița, inițiați de către domnul director *Gheorghe Ciucanu* și pregătiți de doamna profesoară *Dominte Teodora*.

A fost o datorie împlinită față de bunicii și străbunicii noștri care au păstrat cu sfințenie tradițiile și obiceiurile noastre (pentru că doar așa își puteau manifesta bucuria, dorul, trăirile, sentimentele și puteau înfrunta toate vicisitudinile vieții) și au purtat cu mare respect minunatul costum popular.

Ideea de a readuce la viață datinile și obiceiurile noastre de Anul Nou, pe scena Căminului Cultural a încolțit cu mulți ani în urmă. Știam însă ce presupune un asemenea proiect, așa că am tot amânat crezând că cineva va lua, la un moment dat o decizie în acest sens pentru că eram hotărâtă să îi acord tot sprijinul. Anul trecut am înțeles că dacă nu voi lua eu această decizie, nu o va lua nimeni și riscăm să uităm încet dar sigur datini, tradiții, obiceiuri... Era, într-un fel, datoria mea ca reprezentant al unei instituții de cultură, o datorie de suflet față de hangani, dar și o obligație morală față de regretatul învățător Teoctist Galinescu, marele nostru păstrător de datini.

Mai întâi am adunat și am scris textele pentru *Plugușor*, *Capră* și *Urs* (tata m-a ajutat enorm – în fiecare zi își amintea alte versuri, pe lângă textele de la *Capră* și *Banda lui Bujor*, din care nu a uitat nici măcar un cuvânt).

Au fost nopți întregi de nesomn în care vedeam spectacolul cu *ochii minții*, de aceea m-am gândit la decor și la un scenariu care să includă și obiceiurile pe care le practicau în preajma sărbătorilor de iarnă, fetele care își doreau să se mărite, obiceiuri pe care le mai știu

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

doar bunicile noastre (mie mi le-a povestit, în detaliu, mama). Pornind de la piesa "În zile de sărbători" - semnată de învățătorul Teoctist Galinescu și de doamna Felicia German (Galinescu), am pregătit un text pentru scenetă. Gavril, Anica, Smărăndița și Ștefănuț sunt membrii familiei Ciubotaru. Smărăndița își dorește să se mărite (așa că pune în aplicare toate obiceiurile pentru a afla cine și cum va fi sortitul), iar Ștefănuț să meargă cu uratul. Părinții, preocupați de viitorul Smărăndiței sunt precauți. În timp ce fiecare membru al familiei are câte ceva de făcut, sunt vizitați pe rând, de *Plugari, Capre, Urși, Banda lui Jian, Semănători*.

Am solicitat sprijinul doamnei profesoare

Dominte Teodora - știam că pregătea elevii pentru Serbarea de iarnă de la Școala Buhalnița și doamnei profesoare *Iuliana Petroaia* - știam că organizează, de câțiva ani, serbări de Crăciun, la Biserica din Chirițeni și domnului profesor *Albu Sebastian*, colaboratori dragi, cărora le mulțumesc, din tot sufletul. Din inimă le mulțumesc și doamnei învățătoare *Manolache Steluța* care a pregătit *Semănătorii* și doamnei învățătoare *Munteanu Carmen* care s-a ocupat de repetițiile la *Urs*.

Deși neîncrederea îmi bântuia în fiecare zi gândurile, am început repetițiile, mai întâi la scenetă și mai apoi la *Capră* și *Plugușor*. Am pregătit cuvântul de deschidere, am realizat afișul și am conceput și expedit invitațiile.

Elevii din Buhalnița s-au prezentat impecabil. Experiența câștigată în timp și prezența lor la Festivalurile de datini și obiceiuri din Gheorgheni (2011), Borca și Pipirig (2012) și-a spus cuvântul.

Pentru elevii de la Școala Hangu aceasta e prima oară când pun în scenă oficial, *Capra, Ursul, Plugușorul, Sorcova* și, inclusiv, sceneta. Sperăm că acest început este de bun augur, iar anul viitor spectacolul "**Am venit să vă urăm!**" va fi pe măsura așteptărilor.

Până atunci aș vrea să mulțumesc tuturor celor care au fost prezenți în sală, pentru aplauze.

Le mulțumesc copiilor, pentru dăruirea și pasiunea cu care s-au prezentat pe scenă, le mulțumesc și părinților și bunicilor pentru că au acceptat această provocare.

Mulțumesc administratorilor de firme și persoanelor fizice care au susținut financiar această întâlnire, mobilizați de sufletistul viceprimar *Mihai Hagi*, care s-a ocupat de tot ce a însemnat organizare administrativă și cheltuieli materiale și căruii îi mulțumesc, de asemenea..

Cel mai mult de muncă au avut copiii din scenetă, respectiv – *Asavei Letiția* (Smărăndița), *Irimia Denisa* (Anica – mama Smărăndiței), *Bontaș Marian* (Gavril – tatăl Smărăndiței) și *Radu Cristian* (Ștefănuț - băiatul familiei Ciubotaru), pentru că au fost nevoiți să

învețe pe de rost toate replicile și să vorbească în *dulcele nostru grai moldovenesc*.

În ciuda imperfecțiunilor - indispensabile oricărui început - spectacolul a fost un succes, pentru că s-a desfășurat cu sala plină, dar și pentru că spectatorii își ștergeau pe furiș, câte o lacrimă ivită involuntar

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

maximă. Dacă nu ar fi fost lângă mine oameni care să mă susțină necondiționat și să mă ajute să-mi înfrâng temerile, nu aș fi reușit. De aceea, nu aș vrea să pierd prilejul de a mulțumi tuturor celor care au avut încredere în mine și în proiectele mele, în special, domnului Primar *Gavril Lupu* și doamnei educatoare *Lupu Maria*, care m-au sprijinit mereu, indiferent de deciziile mele.

Îi mulțumesc, din suflet, domnului *Berea Sebastian*, un model de corectitudine și implicare. *Sebi* a fost mereu alături de mine și foarte atent la toate detaliile. A pregătit scena, sala, sonorizarea, a sosit primul, în ziua spectacolului și a plecat ultimul.

Cu toată considerația, mulțumesc domnilor *Acojocăriței Vasile*, *Babăță Ion*, *Bortă Viorel* și *Gheorghiu Ovidiu*, care s-au implicat, trup și suflet, veseli, puși pe glume și fără să se plângă de oboseală, în pregătirea gustărilor de după spectacol.

Mai vreau să adaug doar atât, pentru că - involuntar - am făcut și greșeli, mi le asum și îmi cer iertare, e doar "mea culpa".

Bibliotecar, Liliana Pîntea

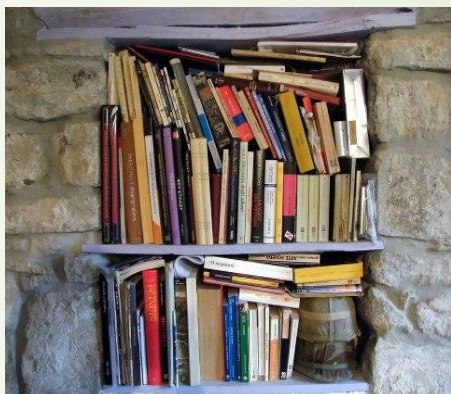

Legende

Legende

Legende

Legende

LEGENDA BIBLIOTECII

Cu foarte mult timp în urmă, doar oamenii de seamă aveau cărți, dar exista pe cele vremuri și un om simplu, care avea o pasiune înăscută pentru cărți. Având câteva zeci de exemplare, pe care le ținea depozitate în saci, după ce le citise. Într-o zi, plimbându-se prin mica și singura lui încăpere, s-a gândit că ar putea să pună hainele din dulap în saci și că așeze cărțile, în ordine, pe rafturi. Zis și făcut! Era foarte fericit că i-a trecut prin cap o asemenea idee, așa că nu i-a fost greu să așeze cărțile. Deși se bucura, zâmbetul său fu șters de gândul că oamenii care nu au cărți, nici nu-și pot imagina bucuria lecturii și nici câte clipe pline de fantezie pierd. S-a gândit atunci că ar fi extraordinar ca și oamenii care nu au cărți ar trebui să se bucure de aceste mari minuni. Așa că a hotărât să investească puținii bani pe care îi avea, în cărți și în construirea unei încăperi, lângă camera sa.

A construit și amenajat repede o sală pentru cărți, a cumpărat câteva rafturi, a așezat cărțile vechi alături de cele noi și a scris pe ușă, în locul numelui său, "*Cărți de împrumut*". Imediat camera cu cărți s-a umplut de oameni și de copii. Zeci de cititori veneau zilnic să aducă sau să ia cărți și cu excepția cărților, mai era un lucru care îi atrăgea – bunătatea, istețimea și blândețea iubitorului de cărți, iar ei, veneau și plecau de acolo zâmbind și tare fericiți.

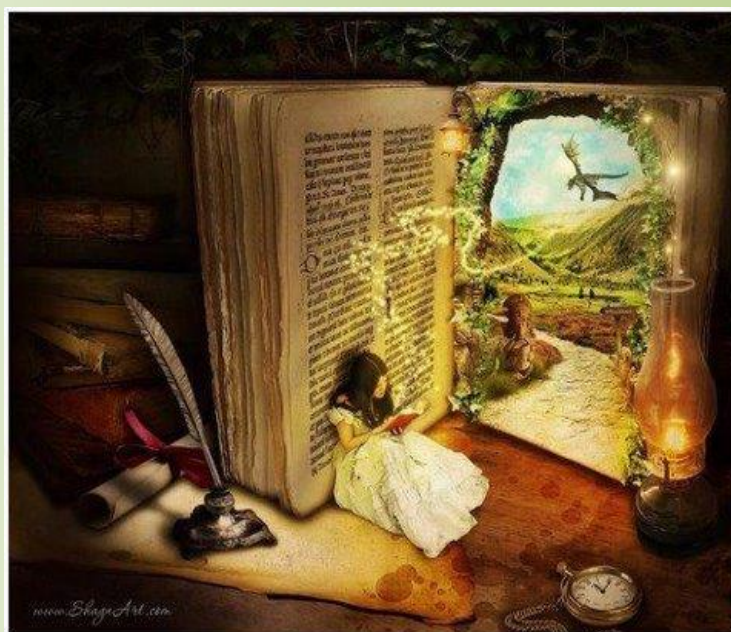
Acei oameni și mai apoi alții și alții, care nu aveau bani să cumpere cărți, s-au bucurat mult și i-au numit pe iubitorul nostru de cărți – bibliotecar, iar salonul de unde împrumutau volumele – bibliotecă.

Când oamenii de seamă au aflat de bibliotecarul nostru - au început să îi aducă în dar, cărți. Acel bibliotecar i-a învățat multe lucruri bune, iar oamenii îi erau loiali și îl iubeau pentru că îi primea mereu zâmbind, le vorbea cu blândețe și le dădea numai sfaturi bune, găsind soluții la toate problemele lor. Se enerva rar și doar atunci când cei care împrumutau cărți, le aduceau înapoi deteriorate. Bibliotecarul iubea foarte mult cărțile, dar cel mai mult iubea copiii, iar celor cărora le plăcea să citească, le oferea cărți în dar.

Pentru a-l răsplăti pentru bunătatea și pentru dăruirea cu care i-a ajutat, oamenii au adunat bani și i-au construit o clădire mare, cu multe încăperi și i-au cumpărat rafturi și o sumedenie de cărți. În acea clădire, bibliotecarul se simțea ca un adevărat rege. De atunci există aceste miracole ale cunoașterii – bibliotecile și de atunci fiecare bibliotecar seamănă cu omul simplu, inteligent, blând și bun, care are grijă de toți cei care trec pragul bibliotecii.

Știu că toate bibliotecile sunt frumoase, însă biblioteca noastră e cea mai fantastică bibliotecă din lume.

Letiția Asavei, clasa a V-a

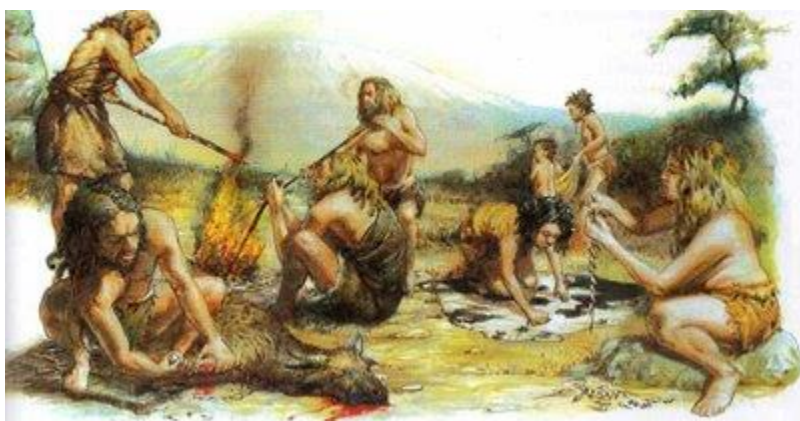

ISTORII MICI ?

Proiectul „Biblioteca pentru toți” a fost realizat de 3 biblioteci: bibliotecile comunale din Hangu (Neamț) și Palanca (Bacău) și Centrul de Documentare și Informare din școala Palanca. A avut ca principal obiectiv familiarizarea unor membri ai comunităților cu noile modalități de transmitere a cunoștințelor cu ajutorul calculatorului și al internetului și de a împărtăși povești din cele două comunități implicate, Palanca și Hangu. Am reușit? Se va vedea probabil în timp, pentru că și cel mai falnic arbore începe cu o sămânță.

De ce povești? Pentru că ne însoțesc încă de pe vremea când oamenii au început să deprindă graiul articulat. Povestea următoare este sigur adevărată.

Mzat se întorcea cu pradă bună în satul lui. Reușiseră să doboare un cerb mare. Coarnele lui

arătau de parcă puteau susține zeei zilei și ai nopții împreună. Minteai deja căuta cuvinte pentru povești. Dar asta putea să mai aștepte puțin, deocamdată cerbul trebuia dat pe mâna femeilor care vor ști ce să facă astfel încât tribul să aibă mult timp de acum încolo ce mânca. Nu pierduse pe nimeni în această încercare și tribul era mai puternic ca oricând. Simțea bucuria tovarășilor lui și știa că odată ajunși la colibe vor putea oficia ritualul de mulțumire pentru succesul avut, se

vor odihni, iar seara când se vor așeza la foc cu burțile pline el va spune povestea. Simțea deja mirosul de fum al satului și se mai bucură odată văzând ce loc bun găsise de data aceasta. Avea apă, vânatul era abundent, erau doar trei zile de umblat până la locul cu piatră pentru vârfuri de săgeți, iar deocamdată nu întâlniseră niciun alt trib cu care să trebuiască să împartă zona. Zeii le dăduseră un loc bun și avea de gând să ceară la adunarea bătrânilor să rămână aici cel puțin până la următoarea cădere a frunzelor. Cum a zărit primele colibe a apărut ca din pământ Maala. Ea era fiica lui preferată și cea mai bună povestitoare pe care o cunoscuse. Recunoștea cu mândrie că era deja la fel de bună ca el. Ea ar trebui să fie următoarea povestitoare a tribului. Niciunul dintre tineri nu știe să spună totul cu atâta măiestrie, vocea ei este plăcută și găsește cele mai potrivite cuvinte. Dar este femeie, ce-o să facă atunci când va avea copii? Pur și simplu simțea că problema îl depășește, așa că hotărî să se bucure de moment și apoi va implora zeei să-l ajute să rezolve această problemă. Cu toate aceste gânduri în cap Mzat ajunsese la colibe și strigătul lui victorios acompaniat de țopăielile Maalei adună tot tribul la ritual. Lăudă în cuvinte alese cu grijă marele vânat, destoinicia vânătorilor și ceru aprobarea zeeilor pentru mănecarea găsită. Dintr-o mișcare tăie capul cerbului, apoi îi spintecă burta. Vrăciul se apropie, cercetă în tăcere și cu mare atenție organele aburinde apoi se întoarse spre Mzat și dădu aprobator din cap. Tot tribul izbucni într-o harmălaie bucuroasă. Aveau o bună bucată de vreme ce să mănânce. Femeile se apucară vesele să-și facă treaba și în scurt timp toată carnea fusese tăiată, împărțită pe categorii, pielea și oasele curățate. Povestea putea începe. Focul a fost aprins, tribul adunat. Au mâncat bine și apoi Mzat a luat cuvântul. Povestea începea cu piatra de săgeți. Strămoșul Mtem a fost cel care a spus primul această poveste, apoi a urmat povestea scânteilor, înfricoșata

Gânduri**Gânduri****Gânduri****Gânduri**

poveste a focului ... și tot așa s-au perindat în jurul focului strămoșii și poveștile lor pentru ca cei de acum să înțeleagă cum trebuie să trăiască. La sfârșit Mzat a adăugat noua poveste a cerbului, era foarte mândru. El contribuise cu două povești la povestea mai mare a tribului asta înseamnă că atunci când va pleca să întâlnească zeii, tribul îl va chema de două ori în preajma focului când vor spune povestea. Luă în mintea sa hotărârea să impună Sfatului numirea Maalei ca următor povestitor. Toată lumea știa că ea este cea mai bună. În definitiv povestea este cea mai importantă, fără ea tribul ar fi pierdut.

* * *

Asemeni lui Mzat și probabil a Maalei oamenii au transmis cunoștințele lor oral, prin povești, din generație în generație și au ocupat un loc foarte important în evoluția umanității. Poveștile au devenit tot mai multe și mai pline de învățături. Apoi s-a inventat scrisul și poveștile au început să iasă din mintea oamenilor pentru ca să fie puse pe diverse

suporturi.

Așa s-au născut bibliotecile, din dorința de a păstra și transmite mai departe știința de a trăi a lumii. Cei care au născocit și scris o poveste revin și acum printre noi ori de câte ori citim acea poveste. Azi omeniirea a mai făcut un pas uriaș în care biblioteca poate fi foarte aproape de noi, trebuie doar să o primim în casa noastră, la focul nostru, în mintea noastră. Viteza a devenit amețitoare și poate că unii dintre noi se simt copleșiți de atât de multă informație, dar trebuie să acționăm asupra propriilor limite și să primim noul cum se cuvine.

Și pentru că tot m-am apucat să vă povestesc , o să vă împărtășesc din poveștile pe care le-am auzit la Hangu și la Palanca, așa cum le-am reținut eu, în numerele următoare ale revistei, în preajma focului aprins de "Ecul Hangului".

Crina Bălan Biro

Micii scriitori**Micii scriitori****Micii scriitori****Micii scriitori****Iarna**

Iarna este unul dintre cele mai ciudate anotimpuri.

Întotdeauna am asemănat-o cu o vrăjitoare, care grăbită, adună norii întunecați și pufoși, peste seninul cerului și lasă fulgii să cadă ore în șir până ce totul în jur devine alb.

Copiii, veseli și încântați fac oameni de zăpadă amuzanți, cu nasuri roșii și nasturi negri și îi trimit să îl caute pe Moș Crăciun. Chiar dacă uneori se arată întunecată, când în spatele muntelui Ceahlău, când pe dealurile de lângă casa noastră, aducând frig, viscol și ger, iarna lasă noaptea, zăpada să strălucească, asemenea unor licurici, alungă norii și face loc lunii, care patinează parcă pe oglinda imensă a lacului Bicăz. Ziua, lasă soarele să topească zăpada, construiește țurțuri de cristal la colțurile caselor și face parte pentru sania lui Moș Crăciun, ca să nu întârzie.

Ce trist ar fi acest anotimp fără minunatul Moș Crăciun!

Dascălu Daniela, clasa a VI-a, Școala Buhalnița, profesor, Dominte Teodora

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Dorință de Moș Crăciun

Toți copiii așteaptă cu mare emoție întâlnirea cu Moș Crăciun, pentru că le va umple sufletele de veselie și le va lumina zâmbetele. Mereu am crezut în magia Crăciunului, mereu am trăit cu speranța că Moș Crăciun există și așa vrea, ca nici de data asta, să nu uite de mine, pentru că îmi doresc să am puterea de a crede în imposibil, îmi doresc să am senzația că pot cuprinde marea dintr-o privire, îmi doresc să pot urca munții, să am puterea să o iau de la capăt, dar mai ales să fiu sănătoasă și toți cei dragi mie să fie bine.

Pe lângă aceste cadouri sufletești, îmi doresc, de acest Crăciun, un set de pictat. Chiar dacă nu am fost prea cuminte și ascultătoare, mereu am muncit, am învățat, am citit zeci de cărți, mi-am făcut temele... Mereu am avut puterea să "n-o las pe mâine" și să nu mă dau niciodată bătută, așa că te aștept pe tine, Moș Crăciun (împreună cu renii tăi), să treci și pe la mine, să guști din dulciurile pregătite de mama, în așteptarea ta și îți promit că voi încerca să fiu mai cuminte, mai înțelegătoare și mai serioasă.

Asavei Letiția, clasa a V-a

Dorință de Crăciun

Orice copil așteaptă cu nerăbdare întâlnirea cu Moș Crăciun. Luna decembrie este luna în care își fac loc, în gândurile noastre cele mai frumoase amintiri, luna în care dorințele strânse în sufletul nostru prind aripi și devin realitate. Sărbătoarea Crăciunului ne oferă bucurie, fulgi de nea, brazi împodobiiți și cadouri prin care dăruim celor dragi mii de zâmbete.

Pentru mine, de Crăciun, îmi doresc un urs mare de pluș, iar pentru părinții și sora mea sănătate deplină și multe bucurii. Drept mulțumire, îți promit că voi fi la fel de cuminte, de serioasă, de perseverentă și nu voi renunța niciodată la visele mele, la pasiunea mea pentru origami și nici la cărți. M-am gândit să îți ofer și eu un cadou: un model origami pe care să îl ai amintire de la mine, în căsuța ta de la Polul Nord.

Între timp, până când va sosi Ajunul Crăciunului o să mă bucur de lumințele și globurile din brad, de primii fulgi de nea, de aroma bunătaților pregătite cu mult drag de mama.

Denisa Irimia, clasa a V-a

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Dragă Moșule,

Vreau să știi că sunt o fetiță cuminte, ascultătoare și sârguincioasă. Îmi place să scriu, să învăț și să citesc, de aceea te rog, dacă nu vei uita, să îmi aduci o carte mare, cu povești și imagini. Mai vreau să nu uiți să le aduci multă, multă sănătate și bucurii părinților și bunicii mei. Mă gândesc că ei ți-au scris deja ce îți doresc... Aș putea să îți scriu și că îmi place să desenez, că încerc să scriu poezii, dar știu că ai foarte multe de făcut: mai întâi trebuie să citești toate aceste scrisori și apoi să pui spiridușii să împacheteze cadourile pentru fiecare copil în parte și nu ai timp de amănunte. Ești atât de aglomerat încât îmi e teamă că mă vei uita, că nu vei avea timp să citești și scrisoarea mea. Dragă Moșule, nu vrei să fiu eu unul dintre spiriduși tăi?

Marc Elisa, clasa a III-a, înv. Nacu Elena

Dragă Moșule,

Vreau să-ți spun
Că sunt harnic și sunt bun.
Un cadou, te rog să-mi dai
Din sacul tău... Știu că ai!
Moș Crăciun, eu te iubesc,
Sănătate îți doresc
Și la anul care vine,
Te rog să nu uiți de mine!

Radu Cristian, clasa a III-a, înv. Nacu Elena

Dragă Moș Crăciun

Sunt o fetiță cuminte și harnică și cel mai mult îmi place să învăț și să citesc și de aceea cred că nu m-ai uitat. Pentru că anul trecut erai atât de bătrân, îmi e teamă ca nu cumva (anul acesta fiind mai bătrân cu încă un an) să fi rățăcit cadoul cu numele meu. Crăciunul, adică Nașterea Pruncului Iisus este sărbătoarea mea preferată pentru că, în timp ce tu umbli din casă în casă, cu sania plină de saci cu cadouri, noi, creștinii și, în special noi, copiii, mergem să colindăm pe la casele celor dragi. Mie mi se pare că așa trece timpul mai repede și nu trebuie să mă tot uit pe geam, ca să te văd furișându-te, cu sacul în spinare.

Știu sigur că, atunci când mă întorc acasă, găsesc sub brad un cadou de la tine. Așa că, dragă Moșule, îți mulțumesc și îți doresc să nu obosești niciodată.

Chirilă Alexandra, clasa a III-a, înv. Nacu Elena

Actualități**Actualități****Actualități****Actualități**

**Colectivul de redacție al revistei
"Ecolul Hangului"
urează colaboratorilor, cititorilor și tuturor hanganilor,
multă sănătate, bucurii, belșug, zile senine și lipsite
de griji, iar Bunul Dumnezeu să vă țină în
căușul palmelor Sale și să vă vegheze pașii
pretutindeni.
LA MULȚI ANI !**

